

Alaquàs, el laboratori d'Alarte

Jorge Alarte, fotografiat al castell d'Alaquàs –símbol de la seua etapa com a alcalde– l'any 2009, quan va cedir la vara de comandament.

Quin estil de govern caracteritza Jorge Alarte, l'aspirant socialista a la presidència del govern valencià? Passem per Alaquàs –la ciutat d'on fou alcalde entre el 1999 i el 2009– i en parlem amb polítics locals i representants de la societat civil. El foment dels serveis públics conviu amb una certa tendència a la pompa i l'ostentació.

Quan Jesús García i un company de partit van picar a la porta d'Automòviles Santos, el seu propietari va barrar-los el pas: “Aneu-vos-en, deixeu de podrir el meu fill!”

Eren les acaballes dels 90 i Jorge Alarte no sols compatibilitzava la carrera de dret amb la regidoria de Joventut d'Alaquàs (Horta), sinó que alhora col·laborava amb el negoci que el pare i la mare –oriünds de la serrania de Conca i de Setaigües (Foia de Bunyol), respectivament– hi havien aixecat els anys

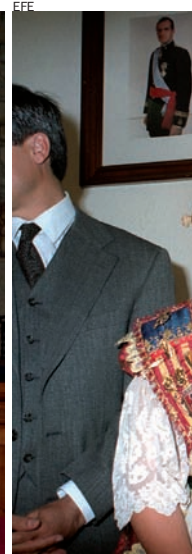
setanta. Un taller mecànic que s'havia expandit a Xirivella –on venien vehicles de segona mà– i que a la comarca era famós per la gestió de diverses grues municipals i per la reconversió posterior en concessionari de la marca Volkswagen.

El jove Jorge no sovintejava la casa del poble socialista tot i ser a l'equip de govern local des de l'any 1995, un després d'estrenar-se com a militant. Alarte patia la contradicció d'escollir entre la passió política que covava o una vida a cavall del taller familiar i el despatx d'advocat,

tal com havien anhelat els pares, contents en comprovar que el seu fill havia endreçat amb aquesta finalitat un pis al benestant carrer de Ciscar de València.

Els Alarte Gorbe mai no s'havien significat políticament, de fet. Pertanyien a un estrat social acomodat i sintonitzaven millor amb el PP, per bé que sempre van escolaritzar els fills a centres públics i mai no van abandonar el popular carrer de Sant Joan de Ribera. Tenien ben poc a veure, però, amb gent com Jesús García, l'històric secretari general del PSPV-PSOE alaquaser que aquell dia se'n va tornar sense haver parlat amb qui avui aspira a presidir la Generalitat.

Amb una trajectòria intensa al sindicalisme estudiantil, Jorge Alarte tampoc no s'havia significat gaire pel seu tarannà progressista. Ans al contrari, la representació dels alumnes li serví per a situar-se políticament en un període de vacil·lació evident. Tenia amics a les Noves Generacions –assistí a algun partit de futbol organitzat per la branca juvenil del PP– i diuen que va rumiar d'afiliar-s'hi quan estudiava a l'institut Faustí Barberà, on

Jorge Alarte i Francesc Romeu, dos joves valors de l'Horta afillats per Ciprià Ciscar, han acabat essent enemics irreconciliables. Al costat, l'alcalde Alarte amb el seu homòleg de Cremona, Paolo Bodini, a l'acte d'agermanament celebrat el 2004 al castell de la vila, que durant bastants anys va pertànyer a una nissaga italiana. L'artista manxega Sara Montiel també ha visitat Alaquàs, com qui presidia aquella comunitat, José Bono. Darrerament hi ha anat Manuel Chaves, vice-president espanyol i president del PSOE. A la dreta, Alarte visita uns habitatges rehabilitats acompanyat –a l'esquerra, amb jersei verd i

estigué del 1987 al 1992 i on repetí un curs. Les protestes contra la política educativa del Consell socialista del moment –sobretot centrades en la figura de Ciprià Ciscar, titular de la cartera en qüestió durant vuit anys– li van atorgar una projecció notable, fins al punt que integrà el Consell Escolar d'Alaquàs i complí l'objectiu d'arribar a la secretaria general de la Federació d'Associacions d'Alumnes Valencians de l'Ensenyament Mitjà (FAAVEM), que aixoplugava més d'un centenar de col·lectius.

A la Universitat de València, Alarte s'afilià a la minoritària Associació d'Estudiants (ADE), implantada a les facultats de Dret i Psicologia i vinculada a les Joventuts Socialistes, per bé que aliena al control del PSPV-PSOE. Esdevingué membre del claustre, del consell assessor i de la junta de govern, i no dubtà a alinear-se amb Aula 2000 –el sindicat proper al PP– en matèries sensibles com ara la insubmissió, a què s'oposà obertament. “Sempre fou molt i molt moderat”, explica una font que el conegué aleshores i que en recorda l'interès a ascendir grans de premsa. “ADE era el sindicat que presentava una indefinició més gran”, sosté una altra, “era ben lògic que hi pertanyera”. “No podia ser considerat un revolucionari, ni de bon tros”, apunta encara un company d'aquella etapa.

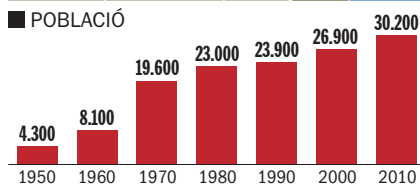
Ciprià Ciscar havia emigrat al carrer de Ferraz de Madrid, on era secretari d'organització federal, però sempre amb un ull a l'Horta Sud, el seu feu més preuat,

que pensava i volia inexpugnable. D'allà estant va contactar amb Jorge Alarte, que coneixia dels moviments educatius i que persuadi perquè ingressara al partit. Un padrinatge que Ciscar comparteix amb Antoni Castro, lermista alaquàser que aleshores era el secretari de finances nacional del PSPV i que també havia llançat l'ham a Alarte. L'any 1994, enmig de la maregassa de corrupció que ofegava els gabinets de Felipe González i quan s'esgotava l'època socialista al capdavant de la Generalitat, Alarte va perdre la virginitat política. “Va deixar de guanyar molts diners acceptant aquella proposta”, explica algú que el coneix bé: “el pare tenia pensat de diversificar el negoci i allò va descol·locar-lo”.

Comptat i debatut, Jorge Alarte accedeix al consistori a les eleccions del 1995, a 21 anys, i Adrià Hernández, que n'era el batlle des del 1991, li encomana la regidoria de Joventut. Va suplir les mancances pressupostàries amb empena i molta iniciativa, tot endegant el Festival de Rock d'Alaquàs i unes polítiques sectorials “que encara avui constitueixen l'eix vertebrador de la regidoria”, segons que reconeix Vicent Forment, company d'institut i secretari local del Bloc.

Sigmund Freud a Alaquàs. Perquè, tal com raja, Alarte passarà de l'àrea de Joventut a l'alcaldia en un tres i no res. L'any 1999, quan encara no n'ha complert 26, pren possessió de la vara de comandament. L'enèsima picabaralla interna entre lermistes i ciscaristes comporta l'actuació decidida del referent dels segons, que una nit d'hivern nomena per fax un comitè electoral amb les atribucions típiques d'una gestora. Ciscar desaprova la marxa enrere d'Adrià Hernández –que havia anunciat que no optaria a un tercer mandat municipal i que pocs mesos abans dels comicis se'n desdieu, davant la incredulitat d'una militància que ja no hi creia– i aprofita la dimissió com a secretari general del batlle anterior, Francisco Tàrrega, per tal de nomenar les vuit persones que guiarien el partit fins a les eleccions del 1999. Jorge Alarte, el més jove de tots, era l'aposta indisimulada de Ciscar a Alaquàs. El comitè la valida per unanimitat, i l'interessat,

Alaquàs

ulleres— de Josep Moreno, el seu home de confiança. José Luis Rodríguez Zapatero també va comprometre's *in situ* a rehabilitar el castell. Al costat, Alarte i l'actual batllessa, Elvira García.

després de reflexionar-hi, accepta que la seua vida faça un tomb definitiu.

Aquell any, a la seua primera compareixença com a cap de cartell, Alarte recupera la majoria absoluta per al seu partit —11 regidors de 21—, un èxit que el 2003 fou total —15 regidors, ja sense incloure-hi ningú del Bloc— i que el 2007 va mantenir, tot i la pèrdua de dues actes: 13 regidors del PSPV i 8 del PP.

Ara bé, així que intueix la caiguda de Ciscar a Madrid —cosa que passà el març del 2000, quan les eleccions estatals aporten un resultat molt pobre per a Joaquín Almunia—, Alarte tira pel dret i organitza un *lobby* de pressió. És l'anomenat G4, que conformen quatre alcaldes joves i ambiciosos —els altres tres són els de Benetússer, Xirivella i Quart de Poblet—, tots disposats a plantar cara a Ciscar i a controlar el partit a la comarca. Alarte n'és la bandera i eleva a categoria d'axioma la tesi freudiana que insta a matar el pare. Francesc Romeu, l'altre gran valor afillat per Ciscar, s'hi mantindrà fidel més temps, cosa que comportarà la fi de l'excel·lent relació que el de Silla havia conreat amb Alarte. Una tensió no resolta que va esclatar a l'11è congrés nacional, l'any 2008, quan l'alaquaser va aconseguir la secretaria general del PSPV-PSOE després de derrotar un pacte improvisat del lermisme amb Romeu i Esquerra Socialista.

Xelo Marín, regidora de Participació de la Dona i Transport Públic, va treballar de bracet amb Alarte a la seua dècada

EL TEMPS

EL TEMPS

de batlle. Entrà al govern quan ell prenia possessió de l'alcaldia i enguany abandona el consistori. Deixa anar que és “un animal polític amb molt bona memòria, tant per a les coses bones com per a les dolentes”, i recorda el seu accés a l'alcaldia “amb mà fèrria, mirant de causar respecte entre un funcionariat molt més adult”. També valora “el gest ètic de la seua família, que havia guanyat el concurs de la grua municipal i va renunciar-hi l'endemà de ser proclamat alcalde”.

“No li agraden gens les dissensions”, puntualitza Vicent Forment, que va passar de tenir-hi una relació fluida i amistosa a la incomunicació actual. “No les perdona mai”, remarca, i posa com a exemple el d'una funcionària que va demanar que li mantingueren el sou durant la reducció de jornada per maternitat, tal com especificava el conveni, cosa a què Alarte va negar-se. L'afectada dugué el cas fins el Tribunal Suprem, que li atorgà la raó. “Per cert”, continua Forment, “ella treballava amb la gent gran i el

seu superior l'obligava a adreçar-s'hi en castellà, tot al·legant que la majoria eren manxecs, andalusos i extremenys”.

El secretari del Bloc diu que a mitjan legislatura va veure clar que el 2003 no podria repetir la coalició preelectoral amb Alarte. “Va passar de ser d'una manera a comportar-se de la més oposada: era autoritari, personalista i megalòman”, afirma qui n'és coetani i va viure de prop els anys efervescents de l'institut. “Jo era el regidor amb més llibertat, però m'adonava que com a alcalde volia controlar cada detall, era incapaç de delegar res; si hi havia de dedicar 23 hores cada dia, ho feia, i si algú havia de caure, queia”, sentència Forment.

Un militant socialista alaquaser que prefereix romandre a l'anonimat equipara Alarte, ras i curt, amb “un Slobodan Milosevic sense armes”. “Ha exterminat el debat al PSPV de país com abans ja havia fet ací —opina—, i n'és una bona demostració el reguitzell de descontents que hi han sorgit, amb noms tan cridaners

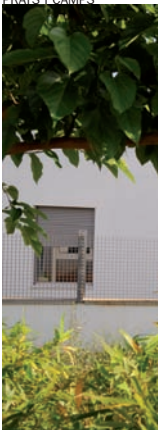
EL TEMPS

PRATS I CAMPS

PRATS I CAMPS

PRATS I CAMPS

L'ús públic del castell alaquaser no ha estat cap excepció: l'auditori de la Unió Musical també passà de mans privades a un consorci en què participa el consistori. Dalt, a la dreta, l'escoleta pública L'Alqueria, que acull una setantena de xiquets de menys de tres anys. A sota, l'anomenada popularment quarta torre –en referència al castell abans escapçat–, un monument que costà 600.000 euros, i el paviment –també caríssim– de les avingudes Ausiàs March i

com el de José Enrique Aguar”, ex-alcalde de Benetússer i ex-pilar del G4, que enguany concorre als comicis locals com a número u d’una altra llista. “Alarte, quan era alcalde, ens deia que tenia una estratègia per a arribar al capdamunt del partit, consistent a aplicar el manual de la guerra: primer calia fer fora els generals, i després, el comandant, en referència a Lerma, Ciscar i Joan Ignasi Pla.”

“Alarte mai no va confegir equips de nivell”, afegeix aquest afiliat socialista d’Alaquàs, que a més es plany per l’arribada del “sector cristià” a la direcció del partit. En efecte, Elvira García, la successora escollida per Alarte –en qui va delegar l’alcaldia el 2009 i que ara opta a ser escollida per la ciutadania–, no és una persona de la seua confiança estricta, però sí la cara més coneguda després d’ell. Els *cristianitos*, com també són coneguts, són molt minoritaris al PSPV municipal, però sempre han gaudit de força influència. Anys enrere, Francisco Pons, secretari general de Confemadera (Confederació Espanyola d’Empresaris de la Fusta) i marit de l’actual batllessa,

va comprometre’s a mantenir el partit calmat sempre que la seua esposa fora la primera tinenta d’alcalde –és a dir, la successora natural d’un Alarte que tot-hom sabia que emigraria– i que figurara com a alliberada. Les enquestes internes de la formació han confirmat que aquesta professora de conviccions religioses molt sòlides i defensora aferrissada de la llengua és, de llarg, la candidata més popular que els socialistes podien presentar. És dels pocs municipis en què el PSPV no sols aspira a mantenir la seua representació, sinó que fins i tot confia a guanyar un altre regidor, que seria el catorzè.

La *pax* alartiana no ha evitat fuites tan sonores com la del veterà Jesús García, que morí el 2008 sense carnet socialista, després d’haver maleït un Alarte que va passar de respectar-lo bastant a recelarne. Segons algunes fonts, “una evolució completament raonable, tenint en compte com era Jesús”. Les mateixes fonts que pagarien “per veure quin posat farien avui Jesús García mateix i Paco Tàrrega, veient els *cristianitos* al poder”. Juan An-

tonio Oñate, secretari general municipal i número dos de la candidatura, també n’és un exponent insigne.

Robin Hood o malbaratador? Gairebé no hi ha punts de trobada. Qui parla de la gestió de Jorge Alarte a Alaquàs ho fa en termes molt elogiosos o molt crítics. Els uns branden la política social i l’ús públic de patrimoni que abans era privat; els altres, l’acusen de balafiar recursos en propaganda i obres de megàloman. El deute reconegut del municipi és de 30 milions; és a dir, 1.000 euros per cap. L’adquisició i adaptació del castell-palau, emblema del municipi que després de molts segles ha passat a ser de titularitat pública, va implicar una despesa global de vuit milions d’euros, sense comptar els cinc que hi va posar el govern estatal i els escassos 6.000 euros de la Generalitat. I per la *quarta torre*, com és conegut el monument d’una redona inspirat en la part escapçada que presentava el castell abans de la rehabilitació, es van desemborsar 600.000 euros, un bitllet de vint per cada habitant.

Blasco Ibáñez, que va haver de ser recobert per a evitar-hi caigudes. Associacions i partits reclamen al Consell un nou centre de salut.

Pepe Pons, un any més jove que Alarte i advocat com ell, opta per primera volta a l'alcaldia del seu poble. Es presenta pel PP, que acaba de viure una escissió que evoca el caïnisme tradicional del PSPV. Pons també és llicenciat en economia, i potser per això posa l'èmfasi en el deute que ha originat "la conversió d'Alaquàs en una mena de trampolí polític". "A Alarte sempre li ha agradat molt sentir-se el protagonista principal", raona, "i el seu autobombo ens ha costat molts diners als veïns, que a més no tenim accés a dades que haurien de ser públiques: patim un ajuntament opac, gens transparent". Amb tot, l'aspirant del PP detalla alguna despesa que considera desorbitada, com ara la del paviment italià que presideix les voreres de les avingudes d'Ausiàs March i de Blasco Ibáñez, "a 55 euros el metre quadrat i que va necessitar una reparació urgent, perquè la gent s'hi esvarava". En total, més de sis milions. La inauguració de l'obra, el 2006, va anar a càrrec de la famosa companyia francesa Plasticiciens Volants, previ lliurament, casa per casa, d'una capseta amb el ma-

terial escaient per a participar de manera activa en el muntatge. La Fura dels Baus fou contractada, al seu torn, amb motiu de la inauguració del camp de futbol. La partida destinada a aquestes celebracions s'inclou al pressupost d'execució de les obres, cosa que n'amaga el cost.

El Bloc ha demanat el preu de les inauguracions sumptuoses sense obtenir-ne resposta. Els darrers vuit anys, malgrat no tenir-hi representació, Vicent Forment ha redactat més d'un centenar de preguntes de tota mena, cap de les quals mai no ha estat contestada. "Em sobta sentir-lo criticar tant el Consell per la manca de transparència", s'indigna l'ex-regidor nacionalista, que igualment informa que "el pressupost municipal vigent és el de l'exercici anterior, prorrogat per la impossibilitat de fer quadrar els comptes".

Pons anuncia que, si el juny és investit nou batlle, encarregarà una auditoria externa que esvaezca o confirme les seues sospites sobre el "deute real de la població, que podria ser fins i tot més greu". L'alcaldeable no entén la incapacitat del consistori a l'hora de pressionar el Ministeri de Foment —de José Blanco, avalista d'Alarte— perquè el tren de rodalia de Renfe, amb estació a la contigua Aldaia però no a Alaquàs, no penetre al bell mig de València des que va inaugurar-se la connexió de gran velocitat amb Madrid. "No sols continuem desplaçant-nos fins Aldaia per a anar al cap i casal, sinó que ara, a més, ens deixa a Sant Isidre", als afores de València. També acusa l'ajuntament socialista i el ministeri de no haver soterrat les vies, "cosa que ha impedit d'estendre la xarxa de metro a la població". La Generalitat va dissenyar el segle passat, amb Eduardo Zaplana com a president, un tramvia orbital que havia de connectar l'àrea metropolitana. No s'ha mogut ni un pam de terra.

La responsable del transport alaquaser, Xelo Marín, addueix que el consistori no té competències en la matèria, atès que no arriba a 50.000 habitants, alhora que admet unes mancances històriques. "A voltes cal esperar més de dues hores que arribe el bus privat que ens connecta amb València", lamenta. Vicent Forment, "indignat" per "l'evasió de responsabilitats dels uns i dels altres", opina que cal un transport seriós no sols amb la capital, sinó també amb Aldaia i els polígons industrials de sengles poblacions".

El líder del Bloc contraposa aquestes

limitacions amb "la millor acció de govern d'Alarte, la recuperació del castell", una operació en què Forment també participà activament com a regidor d'Urbanisme que era. El recinte, propietat de la família Lassala —en concret d'un germà de Bernardo Lassala, president de la Diputació de València sota el franquisme—, va passar d'obrir els dimecres i d'acollir algun acte públic a acollir celebracions socials de caire privat. El consistori va denegar el permís oportú a l'empresa que el llogava i va encetar unes converses encaminades a expropiar el bé i posar-lo a l'abast dels ciutadans. Els Lassala, que abans ja s'havien oposat a la venda i que tampoc no havien acceptat de constituir-hi un patronat, reclamaven una quantitat de diners molt elevada per la joia arquitectònica que la mare havia adquirit per quatre rals el 1940. Feia sis segles que el castell-palau canviava de mans i que cada titular hi feia reformes sense cap supervisió. Alarte, amb l'excusa de trobar un espai públic on poder instal·lar l'escola d'adults, va fer de l'expropiació del castell la seua bandera.

José Luis Olivas, regent del Consell als nou mesos que van separar l'adéu de Zaplana i l'entrada a Francisco Camps, va implicar-s'hi personalment. Marcela Miró, responsable autonòmica de Cultura, va dictar un pla de protecció de l'entorn i la reconversió del castell en un centre d'ús cultural. L'estira-i-arroña amb els Lassala van menar a un decret d'ocupació urgent signat pel president Olivas que n'avalava l'expropiació i obligava el jurat provincial de la matèria a fixar-ne el cost. El 28 de febrer del 2003, després d'abonar els tres milions imposats pel tribunal, el castell obrí les portes amb un espectacle de Teatre de l'Ull en què van participar les desenes d'associacions de la vila. El 2007, després d'esmerçar-hi deu milions més a rehabilitar-lo —cinc dels quals provinents del govern estatal, que tenia en José Luis Rodríguez Zapatero un aliat de luxe, present com havia estat a l'acte de recuperació del recinte efectuat el 2003, quan *només* era secretari general del PSOE—, el castell d'Alaquàs s'obria a tots els veïns de manera definitiva.

El popular Pepe Pons ensuma que la despesa de tot plegat va ser dos milions d'euros superior a la que s'ha fet pública, i ho argumenta amb exemples com "el canvi constant del xapatge dels banys".

Xelo Marín assegura que Alarte “ha fet pel poble com ningú més”, i no circumscrigu aquest mèrit a l’adquisició del castell, sinó que n’amplia l’argumentari. “Les seues polítiques socials sempre han estat molt avançades; cap alcalde de la comarca no hi ha fet tant, sobretot en igualtat: per ací han passat les feministes més importants del planeta.” Un vessant social que inclou l’ensenyament, amb la construcció d’una escoleta pública per a una setantena de xiquets de menys de tres anys; els pares treballadors que no poden fer-se’n càrrec abonen 100 euros mensuals i tenen cobert aquest servei. “Ens en caldrien tres més”, continua Marín. Tant el PP com el Bloc han denunciat que era una promesa d’Alarte el 2007, però no se’n sap res.

En el capítol positiu la regidora Marín fa referència a les ajudes d’emergència, pensades per a qui menys té, i a la bes-treta per part del consistori de la renda garantida de ciutadania que l’Estatut preveu per als més desfavorits però que el Consell no respecta. Alaquàs abona aquest mínim de diners amb l’esperança que la Generalitat els reintegre un dia.

Això a banda, l’ajuntament també ha establert convenis amb la Unió Musical d’Alaquàs (UMA), l’Ateneu i el Centre de Desenvolupament Empresarial, pels quals va subvencionar la millora de les instal·lacions amb la condició que se’n fera un ús públic concret. Fruit d’aquesta acció de govern és l’obertura al poble de l’auditori de l’UMA, fins aleshores restringit als socis. Un miler de xiquets són matriculats a l’UMA, i un nombre semblant a l’escola de futbol municipal. La vida festiva de la població també és potent –moltes falles i colles de moros i cristians, a més de celebracions religioses de tota mena–, i Alarte s’hi ha implicat a fons, subvencionant activitats i participant-hi en primera persona. Sense anar més lluny, son pare va presidir una falla de nova creació i forma part dels Amics de la Carxofa, associació que promoci-ona el *Cant de la Carxofa*, un Misteri d’Elx a escala petita que cada 8 i 9 de setembre centra l’atenció de les festes en honor a la mare de Déu de l’Olivar.

Xelo Marín destaca com a molt lloable el fet que les inauguracions dutes a terme per Alarte mai no comptaren amb el seu nom a la placa preceptiva: “Amb l’esforç dels ciutadans i les ciutadanes d’Alaquàs...”, sense citar noms. Com

PRATS I CAMPS

RAFA GIL/ARXIU

De dalt a baix i d’esquerra a dreta, el candidat del PP a l’alcaldia, Pepe Pons; la regidora socialista Xelo Marín, que va compartir govern amb Alarte a la seua dècada com a alcalde; Albert Taberner, l’únic batlle de la transició ençà aliè al PSPV-PSOE –ho fou del 1979 al 1983, pel Partit Comunista–; i Vicent

a principal taca de la gestió d’Alarte, Marín esmenta la desocupació –4.000 dels 15.000 alaquasers en edat de treballar no treballen, 800 famílies tenen tots els seus membres sense feina– causada, sobretot, pel tancament massiu de les petites empreses del polígon del Bovalar. Ni els ingressos provinents del consistori –que sempre ha adquirit a casa allò que podia trobar fora més barat– no han impedit que centenars de negocis hagen abaixat la persiana.

Pepe Pons culpa Alarte d’això mateix, perquè “va negar ampliacions a les empreses pel desig de construir a l’entorn habitatges protegits”. Al mateix temps,

critica que els impostos tinguen el màxim nivell permès i que el sou d’Alarte com a alcalde –arribà a ser de 71.000 euros bruts més les despeses de la seguretat social, gairebé tan alt com el de Camps, i superior al de 25 alcaldes de capitals de província– ultrapasse de llarg la recomanació de la Federació Valenciana de Municipis i Províncies. “Les despeses d’autopromoció al butlletí municipal són a banda”, remarca Pons, que troba “indecents” unes partides “tan desmesurades” quan alhora “s’han reduït de quinze a cinc les dones que netegen els nostres col·legis”. “I de la despesa en assessors, millor si no en parlem”, conclou.

PRATS I CAMPS

PRATS I CAMPS

Forment, líder del Bloc escollit regidor independent l'any 1999 dins la llista socialista. Fins el 2003 fou el responsable de l'urbanisme local.

“És raonable que no en vulga parlar”, reprèn Vicent Forment, que postil·la que l'augment de sou d'Alarte era paral·lel a l'assignació d'un assessor més pel PP, i també a l'increment de les assignacions als únics dos grups amb representació. I encara aporta una altra icona de la connivència del PP amb els socialistes: “la redacció del nou pla general, que va durar set anys i que en part és responsable del desmantellament dels polígons”.

Albert Taberner, primer batlle de la represa democràtica –pel PCPV– i més tard diputat d'Esquerra Unida a les Corts, tot i no viure-hi ja, tanca enguany, simbòlicament, la llista socialista alaquà-

sera. S'entén, perquè té una gran opinió de la feina feta. Evoca el “despert i molt espavilat Alarte que va estrenar-se a 21 anys a l'hemicicle municipal i que de seguida va demostrar unes potencialitats enormes”. “Tenia idees, no era gens tímid, era molt més madur que els de la seua edat”, explica. “Després, com a alcalde, va destacar pel treball tenaç i per la capacitat d'articular bons equips de regidors i de tècnics, a més de ser molt proper i de demanar l'opinió dels veïns.” L'Alaquàs d'avui és, a ulls de Taberner, “molt més bonic i net que el de fa quinze anys o vint, i té una oferta cultural molt més rica i variada que abans, sobretot gràcies a l'associacionisme tan tradicional i a l'impuls que dugué la recuperació del castell”.

L'ex-alcalde Taberner saluda “l'execució del nou polisportiu del Terç”, fruit dels vora sis milions d'euros procedents del Pla E, a més de “la recuperació pel municipi dels terrenys verd que era propietat de l'Icona”. “Si fora president de la Generalitat –elucubra– Alarte regeneraria la vida política valenciana mitjançant l'honradesa i la transparència.” De fet, en destaca “l'afabilitat” i la “determinació”, encara que “tot polític, en prendre decisions, pot ferir sensibilitats”. Respecte a la defensa o no d'Alarte de la llengua i cultura pròpies, Taberner apunta que “cadascú té un grau de compromís diferent, però aquestes qüestions sovint depenen més de les majories internes del partit que no de la seua voluntat... O eren més sensibles al valencianisme Lerma, Antoni Asunción i Joan Romero?”

Un veïnatge agrait... José Ramón Alvez va presidir del 2001 al 2009 l'Associació de Veïns Blasco Ibáñez. Nascut a Albacete, visqué amb els pares a Ledaña –població de Conca propera al País Valencià– fins que l'11 de gener del 1966 va fer cap a Alaquàs, on vivia i treballava un germà seu. “Acabava de trencar amb la xica i havia de fugir d'allà”, xiuxiueja amb la boca petita i uns ulls encara més petits però molt expressius. Conegué “la Ramona”, la seua dona, al bell mig de València; filla de Pedroñeras (Conca), ella residia a Elda i era a València per les falles. Dos anys després van casar-se. José Ramón pogué deixar enrere la feina al camp i ha treballat 37 anys en una fàbrica de Quart de Poblet. És un dels molts nouvinguts que va rebre Alaquàs

a la dècada dels 60. Vivia prop d'Alarte, però no el va conèixer fins que no va erigir-se com a alcalde i li consultava sovint les obres que tenia al cap. “Va fer moltes coses, Jorge”, diu, i primer de tot esmenta la reforma de les avingudes, malgrat les errades que hi va haver: “És com quan reformes la cuina, que sempre hi ha coses que no queden bé”, continua, “però en general ha estat molt positiu, ha descongestionat el trànsit i l'ha fet molt més segur”. En segon lloc parla del castell, i en té motius: acudeix cada dimecres a classe de poesia que hi imparteix, sense ànim de lucre, Fernando Garrido. Els més crítics retreuen al consistori que als concerts al pati central del castell només hi càpiguen 200 persones, la major part de les quals amb invitació.

Alvez no para d'enumerar projectes reeixits d'Alarte –“l'escoleta, el centre de dia, els parcs del Dijous i del Rollet, la rehabilitació dels barris Ave Maria i Los Faroles, els aparcaments en superfície, la inexistència de zona blava...”–, i entre els defectes tan sols recorda el de “la quarta torre, que jo li vaig recomanar de no fer-la i d'omplir la redona amb una font, que és més barata i purifica l'ambient... Però ell m'insistia que volia la redona més bonica de la comarca. De bonica, ho és, però ha estat massa cara”.

L'intercanvi de parers d'Alarte amb els veïns fou una constant dels seus mandats, de fet. “Quan reforma el parc del Dijous, ens presenta el plànol i li advertesc que havien previst els paellers al pitjor lloc possible, que el vent de la mar ompliria de fum les nostres cases... Em va donar un bolígraf i em va demanar on pensava que calia emplaçar-los. I em va fer cas.”

Quan pensa en les eleccions del 22 de maig, Alvez ironitza que Alarte “potser no aconseguirà ni un sol escó” perquè “no és prou agressiu, dialècticament”. “Em recorda Rubalcaba –remata–, que en sap molt però no hi connecta del tot.”

De paraules agraiades sobre Alarte, també en pronuncia unes quantes Benet García, president de l'Associació de Jubilats i Pensionistes d'Alaquàs de fa onze anys. Procedent d'un poble de Conca, arribà a Alaquàs a 16 anys, després d'haver-ne passat 8 a Torís (Ribera Alta). Va estudiar magisteri a València i va treballar com a professor de català a Barcelona. El 1979 va començar a prendre contacte amb la política municipal, fent costat a la regidora de Cultura

Dalt, Vicent Cardona, rector de la parròquia de la Mare de Déu de l'Olivar durant més de vint anys; i al costat, José Ramón Alvez –en primer pla, amb camisa de ratlles, cabells blancs i sense ulleres– a la classe de poesia, al castell. A sota, Benet Garcia i, amb samarreta blava, Ximo Tena.

d'aquell moment, Carmen Mateu, pintora reconeguda que duagué a la població patums com ara Manuel Sanchis Guarner, Ovidi Montllor o Vicent Andrés Estellés. Anys després, amb els socialistes, Garcia fou regidor independent d'aquesta àrea.

De la gestió d'Alarte, en prioritza la recuperació del castell –“molts ciutadans no hi havien entrat mai, i hostatja la Fundació Ernest Lluch, que recorda el seu pas per Alaquàs al franquisme tardà, pel tancament dels *deu d'Alaquàs*”, l'escoleta, el polisportiu del Terç –“amb gespa artificial de primera i un pavelló cobert i una piscina com cal”–, el parc del Dijous i “l'escola matinera, que ja existia però que ell va reforçar, tot aportant personal de reforç que substituïa les mancances de la Generalitat en aquest camp”: els centres escolars s'obren abans de l'hora lectiva i acullen els xiquets dels pares treballadors que ho demanen. Però, sobretot, Benet Garcia dóna valor a la política de gent gran: “El servei d'ajuda a domicili; la residència, en què l'ajuntament té reservades unes places; el centre de dia;

les classes d'informàtica i de gimnàstica, sufragades pel consistori i amb una petita aportació de la nostra associació...” En definitiva, “Alarte va fer moltes coses, però sabem que açò era un trampolí. Si li he de retreure res, és que sempre ha delegat ben poc”.

Ximo Tena, entrenador del Patinatge i Hoquei Club d'Alaquàs de fa cinc anys, també lloa “la renovació del polisportiu del Bovalar”. “Entrenàvem en unes condicions penoses i el ben cert és que ens va fer cas de seguida que li vam demanar que millorara les instal·lacions”, diu qui aquesta temporada ha dut l'equip a guanyar el campionat valencià i a poder disputar, l'any vinent, la Lliga Sud, d'abast estatal. “Ens cal un patrocinador, que ara busquem”, afegeix Tena.

Vicent Cardona, rector de la parròquia de la Mare de Déu de l'Olivar durant 22 anys –del 1982 al 2004–, recorda “l'afany d'Alarte per organitzar actes amb els joves, quan era regidor de la matèria”, però alhora creu que “va negar-se a parir un consell de la joventut per la por

que el controlaren els grups de *scouts* i júniors que havien sorgit a recer de les dues parròquies”.

...I una acusació conjunta. Les persones consultades, d'un signe i d'un altre, coincideixen a qüestionar el primer cercle de relació d'Alarte. Els companys de govern recorden el dia del 2000 que Josep Moreno –“tan alt com és i tot de blanc, en ple hivern, semblava el gran Gatsby”– va entrar a l'edifici consistorial com a nou cap de comunicació. Nascut a Riola (Ribera Alta) i quatre anys més gran que Alarte, s'havien conegut als cursos de formació que organitzava el PSPV-PSOE: Alarte era l'ullet dret de Ciscar, que el situà com a portaveu de la gestora que el 1999 va substituir l'executiva del dimittit Joan Romero, mentre Moreno era un expert en publicitat. Avui és el número 12 de la candidatura a les Corts per València, però d'aleshores ençà no ha deixat de guiar els dissenys d'Alarte. Costa de trobar funcionaris que en parlen bé. Tots en critiquen l'“intervencionisme”, el desig “de controlar cada detall, encara que això comportara despeses extraordinàries”. Els 48.000 euros anuals de Moreno –conegut com el *guardia civil*– incloïen el disseny d'una estratègia d'assalt al poder intern.

En emigrar amb Alarte a la direcció del PSPV-PSOE, el nou cap de comunicació fou Salvador Broseta, molt més calmat i que ara ocupa la secretaria general del PSPV de la ciutat de València. Igualment, Fernando Alabadí va canviar la direcció de comunicació d'Alaquàs per la del partit, i Carles Barberà, antic director del castell, va passar a ser assistent personal d'Alarte, primer, i cap de gabinet, ara. Eva Martínez, regidora d'Urbanisme alaquasera, de la seua confiança i amb 60.000 euros de sou, també serà diputada a partir del juny.

El Ford Mondeo amb què l'alcalde va recórrer el país durant un any i mig a fi d'arribar a la direcció del PSPV-PSOE era propietat del consistori. A vegades, el parc mòbil de la policia local també va ser al servei de la seua ambició política. I tothom desconeix quina part dels 150.000 euros anuals de la partida reservada a les “despeses de lliure disposició” es van cremar en aquella cursa.

Victor Maceda